

ԳԼՈՒԽ Դ

Մի ոգի տխրութեան խորին եւ աներեր
Բնակեալ հայս տեղիս կը տանի քո քայլեր.
Արձագանք անցելոյն՝ ոչինչ այլ չի լսուիր,
Յիշատակ քեզ գրաւի: Ներկան չի նշմարուիր:—
Չերթ զանգակ հեռաձիգ խառնակոչ կը հնչեն
Մայր ծառոց գագաթունք հողմավար կ'արտասուեն,
Չիք մի ձայն բընութեան իբր մեռեալ նա թրուի
Եւ ի մէջ դամբանաք՝ ե՛ս լոկ կամ կենդանի:

ՇԼԵԳԵԼ

Չաւեն Յայրիկի գիրկը ձիու վրայ ճանապարհորդել Արփենի շատ կը սիրեր,
ուստի նախ Յաճելի եղաւիրեն այս երթը, բայց երկու ծանր խնդիրներ կային
իրեն Յամար, որ պետք էր լուծուէին, ուստի ըսաւ.

— Մայրիկը, Նազէնիկը ո՞ր գնացին, գիտե՞ս:

— Գիտեմ որդեակ,— պատասխանեց ծեր գիտուորը թեպէտ ձայնը այնչափ
արտասուալից էր, որ՝

— Յայրիկ, դուն կուլա՞ս,— ըսաւ պզտիկը եւ գլուխը վեր առաւ Չաւենի երեսը
տեսնելու համար՝ բայց միայն մօրուքը տեսաւ:

— Չէ, որդեակ, ի՛նչ կայ լալու, Յարբուխ եղած եմ քիչ մը, այն է:

— Թրջեցար անկից է, մայրիկը կըսէ թէ երբ մէկը թրջի՝ Յարբուխ կը լինի, ես էլ
հարբուխ պիտի ունենամ: Այնպէ՞ս չէ, Յայրիկ, զգեստներս բոլոր թաց են:

Ծերը՝ այս հարցաքննութենէն, ուր մայրիկին բոլոր խօսքերը մէկ-մէկ
վկայութիւն էին այնպէս Յուզուած էր, որ կը շփոթէր պատասխան տալ եւ կը
սպասէր, որ Արփենի խօսքը փոխէր. եւ իրօք ժամանակը եկած էր՝ Արփենի
երկրորդ խնդիրն առաջարկից.

— Յայրիկ, նախաճաշիկ ե՞րբ պիտի ընենք, ես անօթի եմ: